

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8

15. April 1913

62. Aargang

Joseph Smith, den profetiske Lærer.

Af B. H. Roberts.

(Fortsat.)

4. Religiøse og filosofiske Meningar for et Hundrede Aar siden.

Aabenbaring. Ved Begyndelsen af det nittende Aarhundrede var den Mening eneherskende i Kristenheden, at Gud en Gang for loengetiden havde givet Menneskene meget tydelige Aabenbaringer; Engle havde besøgt Jordens og meddelt dens Indvanere guddommelige Sandheder; den Almægtiges Mand havde hvilet paa Nogle og oplyst deres Forstand, saaledes at de vare i Stand til at tilkjendegive Guds Billie for Menneskene. Disse Mænd vare Profeter. Der var nogle Profeter, som endog talte med Gud „Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste“. (2. Moseb. 33: 11.) Saaledes samtalede Moses med Gud og ligeledes Ejaias. (Ej. 6: 1—6.)

Men medens det overalt var den almindelige Tro, at Aabenbaringer bleve givne i gamle Dage, var den orthodokse Kristenhed ligesaa sikker paa, at der i Nutiden ingen Tilkjendegivelser af Guds Billie sandt Sted. Det lærtes, at Gud hverken nu eller i Fremtiden vilde aabenbare sig. „Aabenbaringens Bog er afsluttet og for evig lukket“ var en Løresætning i hele Kristenheden. Ingen fremtidige Besøg af Engle kunde forventes. Himlene vilde aldrig mere blive aabnede; ejheller vilde Mensuppet nogensinde mere staa Ansigt til Ansigt med sin Gud eller tale med sin Herre, som en Mand taler med en Ven. Alt dette var forbudt. Kristens kanoniske Bøger vare fuldstændige og for evig afsluttede. Denne

Kanon bestod af det gamle og det nye Testamente; alle andre Bøger vare verdslige — denne alene var hellig. Der var intet andet Guds Ord.

Meninger om Guddommen. Med Hensyn til Guddommen troede kristne Mennesker i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, at Gud selv var et formløst, ulegemligt og umaterielt Væsen uden Legeme — uden Lemmer og uden Tilbøjeligheder. Alligevel lærte de uden at øndse den store Selvmodsigelse, at Gud var Kjærlighedens Fylde; at han elskede Kjærlighed og hadede al Synd; at han saaledes elskede Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Til Trods for, at Gud nærede en saadan „Kjærlighed“ og et saadant „Had“, var han dog uden Videnskaber. Ifølge Menneskenes Opsattelse var han ligeledes uden Form. Uagtet det er sagt af Moses, som var en af Menneskenes Lærere og inspireret af Gud, at Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, og uagtet en af det nye Testamentes Profeter erklærer Jesus for at være Guds Værens udtrykte Billede (Heb. 1: 2, 3), saa vare Menneskene dog i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede besatte af en „sygelig Frygt“ for Antropomorfisme — Forestillingen om, at Gud har menneskelig Form, Følelser og Egenskaber — som om det var muligt at komme bort fra denne Opsattelse og alligevel tro paa Bibelens Ord! Eller for den Sags Skyld tro paa en hvilken som helst anden Lærdom om Gud, fremsat enten i Religion eller i Filosofi. Dersom Guds-Begrebet i det Hele taget skal holdes i Live, da maa Gud antages at besidde Bevidsthed, baade Bevidsthed om sig selv og om Andre end sig selv; han maa ogsaa tænkes i Besiddelse af Billie, og hvad er Bevidsthed og Billie andet end menneskelige Egenskaber, der fremstille Gud for vores Tanke som antropomorfist? Berøv Gud disse Egenskaber, og han synker ned til at blive en blot og bar „Naturkraft“, som Fri-tænkeren udtrykker sig, til en blind, hensigtsløs Kraft, der ikke kan have nogen som helst personlig Forbindelse eller være beslægtet med Menneskene eller med andre Ting i Universet. Som en Forfatter fornøilig skrev i et stort Tidsskrift: „Dersom vi overhovedet skulle kunne lære det højeste Væsen at kjende, da kan det kun ske ved at tillægge ham de Egenskaber — men langt bedre og ødtere — som vi anse for at være de højeste og bedste i Mennesket og følgelig de højeste i Verden, saaledes som vi kjende den.“

Jeg maa dog forbrigaa disse Selvmodsigelser i Kristenhedens Tro-bekjendelser. Jeg vil ikke faa Tid til at drøfte dem. Ja, jeg maa bede Dem at tænke med mig i store Træk og at tænke hurtigt. Vi have ikke Tid til omstændelig Bevisførelse. Vi ville lige netop faa Tid til at berøre de Punkter, som vi satte os for. Vi maa dersør stole paa, at Sandheden af vor Fremstilling er selvindlysende eller indrømmet at være en riktig Fortolkning af Kjendsgjerningerne.

Om Universet. I Begyndelsen af det nittende Aarhundrede troede

hele Kristenheten, at Gud havde ståbt Universet af Intet og det endda for ikke ret længe siden. „At frembringe Noget af Intet“ ansaaas for at være Betydningen af Ordet „skabe“. Gud var ophøjet over Universet, var i Virkeligheden udensor det Hele; han var, hvad en amerikansk Filosof (Fiske) nogle Aar senere kaldte en „fraværende Gud“. Fraværende „med Undtagelse af et lille Skub eller Stød her og der i Form af et specielt Førsyn“.

Andrew Dixon White siger i sit store Værk, „Videnskabens Strid med Theologien“: „Helt ned til en Tidsperiode næsten indenfor vor egen Grindring antoges det altid, overalt og af Alle, at Universet, saaledes som vi nu se det, bogstavelig talt blev ståbt direkte af den Almægtige ved Ord eller Handling eller begge Dele, af Intet og i et Øjeblik eller i sex Dage — omrent fire Tusinde Aar før den kristne Tidsregning —, at det blev ståbt alene til Jordens Beboeres Bekvemmelighed, og at Jorden var Midtpunktet eller Grundvolden i hele Verdensbygningen.“ Saaledes var Menneskenes Opsættelse af Universet i den her omtalte Tidsperiode.

Om Mennesket. Det lærtes om Mennesket, at selv om det var ståbt af Gud, var dets Oprindelse dog rent jordisk; dets Legeme var dannet af Jorden, en Aand indblæst i det, medens det dannedes, og saaledes blev Mennesket en levende Sjæl. Alle lærte, at Mennesket, baade Aand og Legeme, var en ståbt Ting — en Skabning.

Mennesket og dets Frelse. Med Hensyn til Menneskets Frelse lærte nogle af Trosbekjendelserne, at Gud af sin egen fri Willie havde forudbestemt nogle Mennesker og Engle til evig Fortabelse og Andre til evigt Liv og Herlighed. Ikke „for noget Godt eller Ondt“, som de havde gjort eller kunde gøre, men alene fordi deres Skjæbne var forudbestemt af Gud. De, som Gud vilde frelse, vilde han drage til sig trods al Modstand; de, som han forud havde besluttet skulle forbandede, kunde ikke undgaa deres Skjæbne, selv om de kjæmpede nok saa standhaftigt. Ingen Bønner kunde frelse dem; ingen Lydighed kunde lindre deres Straf; ingen Hunger eller Tørst efter Retfærdighed kunde bringe dem Lykkelighed; de måtte fortabes og det for evigt! Alle de, som døde uden Kundskab om Kristus — de hedenske Folkeslag — vare fordømte. „Det er tydeligt, at Hedningerne som et Hele, uden en eneste paaviselig historisk Undtagelse, ere fremmede for Gud og gaa i Døden i deres usrelste Tilstand. Den Mulighed for at blive frelst uden Kundskab om Kristus vedbliver endnu efter 1800 Aars Forløb at være en Mulighed, der ikke kan stadfæstes ved et eneste Eksempel.“ Saaledes lærte de, som forkyndte denne Trosbekjendelse. Altter Andre lærte, at smaa Børn, der døde i den spæde Alder uden at modtage den kristelige Daab, vare evigt fortabte. Nogle vilde endog ikke tillade udøbte Børn at blive begravede i indviet Jord. „Helvedes Lod“ var en Virkelighed paa nogle kristne Kirkegaarde.

(Fortælltes.)

Føraarskonferensen i Aarhus.

Fredag Aften den 28. Marts: Den kvindelige Hjælpeforenings Konference. Salmen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Bon af Eldste Søren Andersen, hvorefter Salmen: „O du Zion i Vest“ blev assungen. Efter at Konferencepræsident P. H. Sørensen havde budt Forsamlingen Velkommen, aflagde Søster Margrethe Jensen Rapport over Aarhus Grens kvindelige Hjælpeforening, af hvilken det fremgik, at den har 37 Medlemmer, 15 Lærerinder, der besøgte Søkende, og en Kassebeholdning af 144 Kr. og 19 Øre; den har afholdt 10 Møder i det forløbne Halvaar. Grenens samtlige Lærerinder udtalte derefter deres Tilsfredshed i Arbejdet og bar deres Vidnesbyrd.

Der afgaves derpaa Rapport over den kvindelige Hjælpeforening i følgende Grene: Odense Gren: Søster Dagny Hansen; Svendborg Distrikt: H. Harry Madsen; Esbjerg Gren: Søster Nielsine Nielsen; Randers Gren: Eldste Carl L. Albrechtsen. Et Program, bestaaende af en Sang af Frida og Agnes Jensen, Oplæsning af Maren Andersen og en Duet af Marie Nielsen og Thyra Jensen, udførtes af Aarhus Gren.

Missionspræsident Martin Christophersen udtalte sin Tilsfredshed med de aflagte Rapporter og det store Arbejde, som Kvindesforeningen udfører her i Konferencen; han omtalte Nødvendigheden af at besøge de Syge og Fattige og opmuntrede Søstrene i deres Arbejde. Efter nogle Slutningsbemærkninger af Præs. P. H. Sørensen sluttedes Mødet med Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“. Takføjelse af Eldste Joseph S. Behrson.

Lørdag Aften den 29. Marts. Mødet aabnedes med Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil“. Bon af Eldste Anthon M. Jensen og Salmen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa?“ Præs. P. H. Sørensen bød Eldsterne og de Forsamlede Velkommen, hvorefter Eldsterne aflagde Rapporter som følger:

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen; Grenen har 116 Medlemmer, og siden sidste Konference er der i denne Gren, som indbefatter Svendborg Distrikt, døbt 14 Personer og velsignet 11 Børn. Svendborg Distrikt rapporteredes af H. Harry Madsen. Randers Gren: Carl L. Albrechtsen: Grenen har 109 voksne Medlemmer og 36 Børn. 56 Møder ere afholdte; 7 ere døbte og 1 Barn velsignet i det sidste Halvaar. Silkeborg Gren: Chr. O. Jensen; Esbjerg Gren: Knud Therkelsen; Grenen har 44 Medlemmer og er i en god Forfatning.

Til Afvexling blev Salmen: „Kom dog alle, Store, Små“ assungen, hvorefter Præs. P. H. Sørensen rapporterede Aarhus Gren. 28 Personer ere døbte og 23 Børn velsignede siden sidste Konference. Grenens Stilling var god i alle Henseender, Møderne godt besøgte og Grenens Organisationer i Fremgang. Præs. M. Christophersen glædede sig over at lytte til de aflagte Rapporter, der viste, at et saa godt Ar-

bejde var udført, uagtet Missionærernes Antal nu var mindre end nogensinde. Han opmuntrede Eldsterne og de Hellige til at forhætte det gode Arbejde og omtalte de Forsøgelser, vi som et Folk maa gjen-nemgaa. Mødet sluttedes med Salmen: „Bildede Sjæl, som gaar“. Taksigelse af Eldste A. Hinze Hansen.

Søndag Morgen den 30. Marts Kl. 10: Søndagskole-Konference. Salmen: „Se et Land, o hvor skønt jeg i Dag“, Bon af Ejner Nielsen, hvorefter Salmen: „Baagn, min Sanger, af din Slummer“ blev assungen. Derefter aflagdes Rapporter fra Konferencens Søndags-skoler som følger: Odense Gren: A. Hinze Hansen; Svendborg Distrikt: H. Harry Madsen; Randers Gren: Anthon M. Jensen; Silkeborg Gren: Emil Thomassen; Esbjerg Gren: Ejner Nielsen; Aarhus Gren: P. S. Christiansen; denne Skole har 4 Børneklasser og 1 theologisk Klassé, 163 Medlemmer og en Kassebeholdning af 103 Kr. 51 Øre.

Aarhus Grens Børnekor sang til Alsværling: „O, Brødre, Søstre, I, som frem“, hvorefter et smukt, interessant og lærerigt Program blev udført af Aarhus Grens Søndagskole. Præs. M. Christopher sen sagde, at han glædede sig over det veludførte Program og de gode Rapporter, roste Lærere og Børn for deres udviste Flid og opmuntrede Forældrene til at sende deres Børn til Søndagskolen. Præs. Sørensen udtalte ligeledes sin Tilsfredshed med det udførte Arbejde, hvorefter Skolen sluttedes med Sangen: „Ventende paa Høstens Mejer“; Taksigelse af Br. Peder Jensen.

Søndag Efter m. Kl. 2: Salmen: „Salemis Konges Præstedømme“. Bon af Eldste Alvin R. Christopher sen, hvorefter Salmen: „Morgen-rødens Straaler bryde“ blev assungen. Broder Carl Petersen, Præsident over Aarhus Skræfte-Forening, aflagde Rapport over Foreningens Virksomhed. Den blev organiseret den 27. Novbr. 1912 og havde siden den Tid uddelt 1675 SkræFTER, haft 133 evangeliske Samtaler, afholdt 2 Møder og besøgt 30 Byer.

Følgende Eldster udtalte dernæst deres Glæde over at være Evangeliets Budbærere og bar deres Vidnesbyrd: A. Hinze Hansen, Søren Andersen, Anders C. Pedersen, Peter Egelund, Crastus Madsen, Joseph S. Behrson og Andrew A. Kruse. Koret sang til Alsværling: „Gud vær med dig, til vi ses igen“.

Missionspræsident M. Christopher sen foreslog Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse, og alle Forslagene vedtoges enstemmigt. Rudger Clausen som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christopher sen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Redaktionssekretær og Translator ved „Skandinaviens Stjerne“ og Robert H. Sørensen som Missionssekretær; P. H. Sørensen som Præsident over Aarhus Konference med Stanley A. Ras-mussen som Konferencens Sekretær.

Præs. P. H. Sørensen op læste derefter Eldsternes Bestifikasser til deres respektive Ardejdsmarker som følger:

Aarhus Gren: P. H. Sørensen, Forstander, med Stanley A. Rasmussen, Alvin R. Christophersen og Thorval Hemmert som Medarbejdere. Stanley A. Rasmussen som Sangleder og Ella Samuelsen som Organist.

Odense Gren: Mikkel A. Mikkelsen, Forstander, med A. Hinze Hansen, Peter C. Egelund og Erastus Madsen som Medarbejdere. A. Hinze Hansen som Sangleder og Dagny Hansen som Organist.

Svendborg Gren: H. Harry Madsen, Forstander, med Alma M. Sørensen som Medarbejder.

Randers Gren: Carl L. Albrechtsen, Forstander, med Anthon M. Jensen og Joseph S. Behrson som Medarbejdere og Elisabeth Albeck som Organist.

Silkeborg Gren: Christian D. Jensen, Forstander, med Søren Andersen som Medarbejder.

Esbjerg Gren: Knud Therkelsen, Forstander, med Andrew A. Kruse som Medarbejder.

Ældste Anders C. Petersen løstes fra sit Arbejde i Missionen med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Zion.

Præs. M. Christophersen omtalte Beskaffenheten af det Budskab, som Missionærerne komme ned, og forklarede Nødvendigheden af at forkynde Jesu Kristi Evangelium.

Koret sang til Slutning: „O, min Fader, du, som throner“. Tak sigelse af Ældste Alma M. Sørensen.

Søndag Aften Kl. 7: Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa“. Bøn af Ældste Erastus Madsen, hvorefter Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“ blev affjungen.

Ældsterne Stanley A. Rasmussen og Alma M. Sørensen bar deres Bidnesbyrd om Sandhedens Sag. Til Afvegling blev en blandet Kvartet affjungen: „Jeg trænger dig hver Stund“.

Præs. P. H. Sørensen aflagde følgende Rapport over Missionsarbejdet i Aarhus Konference med et Hele: Konferencen er delt i 5 Grene, og 18 Missionærer have i det forløbne Halvaar uddelt 47,408 Skrifter, omfattet 593 Bøger, besøgt 21,901 Fremmedes Huse, haft 2032 evangeliske Samtaler, afholdt 547 Møder, døbt 57 Personer og velsignet 32 Børn. Han omtalte Ældsternes Flid og Midførhed i Udbredelsen af Evangeliet og i Udførelsen af deres Pligter, hvorefter han talte om Trafalbet, Evangeliets Gjengivelse og Profetiernes Opfyldelse i de sidste Dage.

Koret sang til Afvegling: „Hvad var skuet“.

Præsident M. Christophersen udalte sin Tilsfredshed med det store Arbejde, som Ældsterne havde udført siden sidste Konference, og omtalte Kristi Mission her paa Jorden, hans Bidelse og Død og hans Mission i Aandeverdenen. Han opmuntrede Søkkende til Trofasthed under alle Forhold og opfordrede de Fremmede til at undersøge Mormonismen.

Koret sang til Slutning: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger“. Tafsigelse af Eldste M. A. Mikkelsen.

Mandag Formiddag og Eftermiddag afholdtes Præstedømssmøder, hvor Eldsterne aflagde udførlige Rapporter og modtoge gode Raad og Opmuntringer. Mandag Aften Kl. 8 blev der afholdt et offentligt Møde, der aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe“. Bon af Eldste Chr. O. Jensen og Salmen: „O, min Fader, du som kjender“. Eldsterne Alvin R. Christophersen, Thorval Hemmert og Andrew M. Jensen bar deres Bidnesbyrd om Evangeliet og udtalte deres Glæde over at være i Herrens Tjeneste.

Præs. M. Christophersen omtalte Evangeliets Principper og Lærdomme, Frafaldet og Evangeliets Gjengivelse til Jorden og den Følgelse, som Sandheden altid er utsat for.

Koret sang til Slutning: „Ækærighed er Lysets Kilde“. Tafsigelse af Eldste Carl L. Albrechtsen.

Tirsdag Aften den 1. April: Ungdomsforeningens Konference. Salmen: „Saa sicker en Grundvold“. Bon af Eldste M. A. Mikkelsen og Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“. Ungdomsforeningen udførte derefter et meget interessant og godt Program, bestaaende af Sange, Oplæsninger og Foredrag over forskellige Emner. Efter Programmet aflagde Broder Tage Boeslund en Rapport over Foreningens Tilstand. Der er 96 Medlemmer, 20 Møder afholdt, og den er i god Fremgang.

Præs. M. Christophersen var tilfreds med det udførte Program og Rapporten. Han omtalte det store Arbejde, som denne Forening udfører, hvor som helst den er organiseret, og opmuntrede Søskende saa vel som Fremmede til at komme til Møderne. Han takfede Søskende for deres Gjæstfrihed overfor Missionærerne under Konferencen og Sangkoret for dets smukke Sang og Punktligthed ved alle Møder.

Præs. P. H. Sørensen takfede ligeledes Søskende og Fremmede for deres Gjæstfrihed; han var glad over det Arbejde, der var udført i det forløbne Halvaar, og den Fremgang, der var at spore i alle Organisationerne.

Onsdag Aften den 2. April gav Sangkoret en Aftenunderholdning under Ledelse af Eldste Stanley A. Rasmussen. Salen var fyldt til sidste Plads, og et udmærket Program blev udført.

Torsdag Aften holdt den kvindelige Hjælpeforening en Afteskæfest for Missionærerne og Søskende, før de rejste tilbage til deres forskellige Grene. Der var mange tilstede, og de tilbragte alle en god og behagelig Tid sammen.

Stanley A. Rasmussen,
Sekretær.

Tirsdag den 15. April 1913.

Kortspil.

Af Præsident Joseph F. Smith i »Improvement Era«.

En Korrespondent har anmodet os om at sige noget om vor Stilling til Kortspil. Jeg har ved mange Lejligheder skrevet om dette Emne dels i dette Tidsskrift, dels i andre, og jeg har talt om det mange Gange i de Helliges Forsamlinger. Personlig er jeg og har altid været en bestemt Modstander af, at de Sidste-Dages Hellige spille Kort, hvad enten de gjøre det hjemme, ved private Sammenkomster, ved Selskaber eller offentligt. Vor Korrespondent ønsker ogsaa at vide, hvorledes han skal fremstille Sagen for nogle unge Damer i hans Mabolag, som ere eller burde være virksomme i Søndagskolen og i andre Organisationer i Wardet, men som tillade sig at spille Kort „i deres private Sammenkomster af 3 eller 4, naar de aflagge et Aftenbesøg“. De sige, at de kun spille mellem sig selv for at fornøje sig; de spille ikke om Penge, og de spille i deres egne Hjem; derfor mene de, at de ikke vise Nogen et daarligt Eksempel eller gjøre nogen Fortræd dermed, og de have ladet sig forlyde med, at det ester deres Mening vilde være „et Indgreb i deres personlige Frihed, hvis Nogen gjorde Indsigelse derimod“. De sige endvidere, at „visse højstaaende Personer i Mabolaget have deres Spilleafstener og blive dog behandlede som de bedste Mennesker, naar de vise sig i Forsamlingerne“; „dersom det er rigtigt for disse Mennesker at spille Kort ved selskabelige Sammenkomster, kan der ikke være nogen Synd i, at vi spille Kort i et privat Selskab“.

Vor Korrespondent meddeler os yderligere, at han endog har hørt om „visse Højpræster, som spille Kort, naar de burde være til Møde om Søndagen“, og han ønsker, at vi skulle lade ham vide, hvorledes han skal imødegaa ovennævnte unge Damers Argumenter.

Dersom der er noget sandt i, hvad han siger, at han har hørt om „visse Højpræster“, da burde disse behandles for deres Medlemskab i Kirken.

Jeg synes, at det er en let Sag at imødegaa de nævnte Argumenter. Det er ligesaa syndigt i Herrens Øje at gjøre det, som er daarligt, i det skjulte eller inden Døre, som det er at gjøre det offentligt, og det har de samme Følger for Personen selv. Intet Menneske kan spille Kort, ryge, drikke eller gjøre nogen anden syndig Handling i sit Hjem hos sig selv eller blandt sine personlige Venner uden at være ligesaa skyldig, som om han havde gjort alle disse Ting offentligt. Vi kunne ikke være Hykler; Alt, hvad vi udfører, og alle vores Handlinger

burde være af en saadan Beskaffenhed, at de kunde taale at ses af alle og enhver. Enigen ung Søster kan belære Børnene i Søndagsstolen om Kortspillets daarlige Følger, naar hun selv spiller Kort i sit Hjem eller blandt personlige Venner. Hendes Ord ville da være uden Vægt; thi hendes Hjerte siger noget andet, og Hjertets og Exempllets Sprog taler højere end Ord. Det samme kan siges om ethvert andet Menneske, saavel om „Højpræster“ som om „visse højstaaende Personer“.

Jeg har ved tidligere Lejligheder forklaret Grunden til, at jeg er en bestemt Modstander af Kortspil. Det er for det første et unhyttigt Tidsspilde; dernæst vil Spillelysten let lede til Spillebulen og derved til Vanere og Fordervelse. Disse Kjendsgjerninger kunne let konstateres ved at henvise til saadanne ruinerede Spilleres Liv, der have begyndt Spillet som et uskyldigt Tidsfordriv i Hjemmet; men lidt efter lidt ere de blevne besatte med en ubetvringelig Spillelyst; de have forladt Hjemmet og ere komne i Selskab med Personer, der snart lokkede dem til at spille om Penge og berusende Drikke og dermed til deres Undergang. Jeg advarer bestemt imod at spille Kort i Hjemmet og i selskabelige Sammenkomster, saavel private som offentlige, og dette gjælder ligesaa meget disse „højstaaende Personer“ som de unge Mænd og Kvinder, der ere eller burde være Lærere i Søndagsstolen, og det gjælder selv i de mest affides liggende Egne, hvor Kirkens Menighed er organiseret.

Af Søndagskolehaandbog.

Den nye Haandbog til Brug for Missionens Søndagsstoler er nu udkommen og kan faas ved Henvendelse til Konferencepræsidenterne. Da der kun er trykt et lille Oplag, er den af økonomiske Hensyn sat med smaa, men dog let læselige Typer, saaledes at dens Indhold, der let kunde spredes over 100 eller flere Sider, nu rummes paa 74 Sider. Den er i passende Format, godt indbundet i Shirting og sælges for 75 Øre.

Den indeholder et 8 Aars Kursus med Lektier for hver Maaned, Kørlæsninger og Vejledning til Lærere, Sekretærer og Bestyrelser, Alt i den Hensigt at gjøre Søndagskolearbejdet mere systematisk og planmæssigt og derved ogsaa mere betydningstfuldt. De nye Lektier tage deres Begyndelse den 1. Maj, og vi opfordre alle Skolernes Bestyrelser og Grensforstandere til at gøre sig bekjendte med Bogen, saaledes at de kunne være rede til at begynde de nye Lektier til den fastsatte Tid.

Missionsnyheder.

Ankomst. Eldste Joseph N. Busat fra Salt Lake City, Utah, ankom til København den 9. April og er bestiltet til at arbejde i Københavns Konference.

Afsløsning. Ældste Andrew M. Jensen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Aalborg Konference med tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Liverpool den 4. April med Dampstibet „Corsican“.

Ægteskab.

Det skulde synes unødvendigt at forsøge paa at forsvare Ægteskabet. Menneskene have taget tilægte og bortgået ligesiden Adams Dage, og de ville vedblive dermed, saa længe Verden staar. Ægteskab anses af Alle for at være hæderligt og nødvendigt for Menneskeslægtens Fremgang og Udvikling. Det er dersor maaske unødvendigt at fremkomme med et Forsvar for denne Ordinance. Der er dog visse Sandheder, som staa i Forbindelse med det ægteskabelige Liv, men som ere gaaede tabt eller forvanskede. Hensigten med disse Linier er dersor at paavise, hvad der i forrige Dage lærtes med Hensyn til Ægteskab, hvilke Sandheder der er gaaet tabt, og hvad ny Åabenbaring har giengivet.

Lad først denne Sandhed trænge ind i vore Hjerter og finde varigt Ophold der: „Jeg fornram, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt, at man Intet kan lægge til, og at man Intet kan tage deraf.“ (Præd. 3: 14.) Guds Beje ere Evighedens Beje. Han gjør ikke Noget midlertidigt eller fun for en stakket Stund. Han lægger ikke sine Planer or Tiden, men ser ind i Evigheden og bygger ud imod den. Gjorde han anderledes, vilde han ikke være Gud. Hvis Ægteskabet dersor er af guddommelig Oprindelse, maa vi antage, at det var bestemt til at række ind i Evigheden. Den en Gang indgaaede Forbindelse mellem Mand og Hustru skulde aldrig ophøre.

At Gud indstistede Ægteskabet er bevidnet i Beretningen om Skabelsen. „Og Gud Herren sagde: det er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gjøre ham en Medhjælp, som skal være hos ham.“ Saalunde skabte Gud Herren Kvinden Eva og ledte hende til Adam, og han sagde: „Denne Gang er det Ven af mine Ven og Kjæd af mit Kjæd . . . Dersor skal Manden forlade sin Fader og sin Moder og blive hos sin Hustru, og de skulle være til eet Kjæd.“ (1. Mos. 2: 28.)

En saa guddommelig indstiftet Forbindelse var sikkert ikke bestemt til at opløses, naar Døden adskilte dem. „Jeg fornram, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt.“ Saaledes forklarede Jesus ogsaa dette af Gud indstistede Ægteskab. Da Farisærerne kom til ham og fristede ham med dette Spørgsmaal: „Er det tilladt at stille sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?“ svarede Jesus strax: „Have I ikke læst,

at Skaberen fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde og sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skal blive til eet Kjød?“ Saaledes ere de ikke længere to, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille. . . . Moies tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjertes Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke været saaledes.“ (Matt. 19: 4—8.) Hvad kunde være tydeligere end denne Erklæring af Jesus Kristus selv: Ægteskab er en guddommelige Anordning; den ægteskabelige Forbindelse, der er indgaaet paa rette Maade, vil være evigt; hvad Gud har sammenføjet, maa et Menneske ikke adskille.

Jøderne paa Kristi Tid havde en uklar Forstaelse af denne Sandhed (Matt. 22: 25—30.); men Jesus gav sine Apostler en tydelig Forstaelse af, at Ægteskabspagten var evig. Da han sendte dem ud i Verden for at vidne om ham, gav han dem Magt til at binde paa Jorden, og det skulde være bundet i Himlen. (Matt. 16: 19.) Et Ægteskab, indgaaet paa Jorden og forrettet af Mænd med det hellige Præstedommes Myndighed, vil være bindende ogsaa efter Døden. De to, som saaledes indgik i den hellige Ægteskabspagt, ville ogsaa efter Opstandelsen være Mand og Hustru.

Den hellige Skrift viser tillige tydeligt, at Ægteskabet er hæderligt for Alle uden Undtagelse. (Heb. 13: 4.) Selv Apostelen Paulus, hvis Udtalelser om Ægteskab ere blevne meget missforstaede, paastod, at „hværen er Kvinden uden Mand eller Manden uden Kvinden i Herren“. (1. Kor. 11: 8—12.) Saa vidt vi vide, vare de hellige Mænd i gamle Dage alle gifte. Apostelen Peter tog imod Jesus i sit eget Hjem. (Luk. 4: 38.) Menighedernes Biskopper og Tjenere skulde være gifte Mænd (1. Tim. 3: 2—12.), og Paulus gaar endnu videre og siger, at et af Kjendetegnene paa Frasaldet er, at man forbryder Folk at gifte sig. (1. Tim. 4: 1—3.)

Fra det ovenfor anførte lære vi følgende to Kjendsgjerninger: Af den Maade, hvorpaa Ægteskabet er omtalt i den hellige Skrift, fremgaar det, at denne Forbindelse er bestemt til at vare, ikke alene for Tiden, men igjennem al Ewighed, hvis den er udført paa rette Maade af dem, som have Myndighed. Dernæst lære vi, at Ægteskabet var indstiftet af Gud for alle Mennesker — det var ikke Meningen, at Nogle skulde leve i ugift Stand og Andre gifte sig. Ægteskabet er hæderligt for Alle. De, som forbryde Gistermaal, ere ikke af Gud. Det, som Herren gjør, skal blive evindeligt.

Disse to herlige Sandheder led samme Skæbne som saa mange andre af Evangeliets Værdomme; de blevne tabte af Syne for mange Aarhundreder siden, og den kristne Verden er uden Forstaelse af dem. Læren om Ægteskabspagtens evige Varighed er aldeles ukjendt i vore

Dages kristne Kirke. Det er ikke nødvendigt at opholde os længe ved dette Emne. Ved at overvære en Bielse i en hvilken som helst kristen Kirke ville vi snart erføre, at Præsten, som forretter Bielsen foran Alteret, erklærer Parret for at være Mand og Hustru, „til Døden dem adfyller“. Men hvad saa efter Døden? Præsten veed ikke mere end Parret, som blev viet. Han har kun Myndighed til at vie dem for dette Liv, og den Myndighed har han ikke faaet fra Gud, men fra den borgerlige Lov. At Løren om Ægteskabets evige Bestaaen er saa fuldstændig tabt for Verden er et Tegn paa, hvor almindeligt og gjennemgribende det store Krasfald har været.

Den næste store Sandhed, at Ægteskabet er indstiftet af Gud for alle Mennesker, er ligeledes gaaet tabt. Kort efter Apostlernes Bortgang indsneg der sig vijsse falske Meninger i Kirken, Meninger, som lærtes af hedenske Filosofer, og ifølge hvilke der var to Maader at leve Livet paa, een for dem, som vare bestjæltigede i det daglige Livs Aflører, og en anden for dem, som ønskede at opnaa højere Herlighed i det næste Liv. Det var forbudt disse sidste at nyde Vin, Kjød og mange andre Ting samt at indgaa Ægteskab. Fra denne dobbelte Livsopfattelse og fra andre falske Begreber om Moralitet og Religion opstod Løren om, at Mænd og Kvinder i Kirkens Tjeneste skulde leve i ugift Stand.

„Man havde den Opsattelse, at Mennesker, der vare gifte, i højere Grad vare udsatte for onde Aanders Angreb end de, der levede i Cølibasi; følgelig vilde de, der vare udsete til at lære og lede Andre, være i Stand til bedre at udføre deres Gjerning, hvis de Intet havde at gjøre med det ægteskabelige Liv. I de første Aarhundreder blev denne Løre dog ikke betragtet som en absolut Lov i Kirken, men i det 11. Aarhundrede gjorde Pave Gregor VII den til en Lov for hele Præsteskabet.“ (Roberts: Ecclesiastical History. 183.)

Her have vi altsaa en Beretning om Forvanskningen af den store Sandhed, at Ægteskabet er helligt og for alle Mennesker. Det er et vigtigt Tegn paa det store Krasfald. Det er ganske vist kun i den katholske Kirke, at denne Lærdom er forknydt. Det protestantiske Samfund tillader Alle at indgaa Ægteskab, men Protestanterne ere i bedste Tilsælde kun Aflæggere af den store Moderkirke. I dem alle er den sande Løre om Ægteskabspagten tabt.

Hvilken er da den sande Løre om Ægteskabspagten i vore Dage? Det er den gamle Lærdom, gjengivet paany ved Åabenbaring. Alt det, som var tabt, er fundet, og meget, som var uthydeligt og dunkelt, er gjort klart. Ny Åabenbaring erklærer bestemt og uden Omsvøb, at „hvo, som byder ikke at gifte sig, er ikke beskiltet af Gud; thi Ægteskabet er beskiltet Menneskene af Gud“. Endvidere erklærer ny Åabenbaring, at Ægteskabets Hensigt er, „at Jordens skal svare til sit Skabelses Maal og vorde opfyldt med sit bestemte Antal Mennesker, overensstemmende med deres Skabelse, før Verden blev til“. (Pagtens Bog 49: 15—17.)

Ægteskabet er saaledes en guddommelig Anordning i en guddommelig Hensigt. Ny Åabenbaring tilkjendegiver ligeledes, at der er to Slags Ægteskaber, nemlig Ægteskab for Livet her paa Jordene alene og Ægteskab for Tid og Evighed. (Pagtens Bog 132: 7, 13—18, 19—21, 26, 46—48; 132: 2.) En Bielse, der er udført af de borgerlige Myndigheder, borgerlig Bielse, kan kun have Gyldighed, indtil Døden adskiller dem, som indgik Pagten. Den borgerlige Lov har ingen Magt ud over Graven. Guds Præstedømme derimod naaer ind i Evigheden. Det, som er bundet paa Jordene som Følge af denne Myndighed, er ogsaa bundet i Himlen. Desom et Par bliver viet under det hellige Præstedømmes Myndighed, vil deres Pagt have Gyldighed igjennem al Evighed.

Det vil dersor ses, hvor vigtigt det er at blive viet paa den rette Maade. Unge Mennesker skulde søge deres Livsledsagere blandt Saadanne af deres egen Tro, som ere værdige til at modtage den nye og evige Pags Belsignelser. Maar to unge have besluttet at indgaa Ægteskab, skulde de lade sig vie i Herrens Tempel af dem, som have det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. Det er det eneste Sted, hvor de kunne blive viede paa den rette Maade og modtage alle de Belsignelser, som tilhøre den hellige Ægtesstand. En Bisshop kan udføre Bielsen, men hans Myndighed gaar i dette Tilsælde ikke længere end den borgerlige Lov. Han kan vie for dette Liv, men ikke for Evigheden. „Der gives tre Himmel eller Grader i den celestiale Herlighed; og for at erholde den højeste maa et Menneske indgaa i denne Præstedømmets Orden (der menes hermed den nye og evige Ægteskabsdag).“ (Pag. Bog 131: 1—3.) Dersom du indgaar et Ægteskab af en lavere Orden end den nye og evige Pagt, da vil din Herlighed herefter nødvendigvis ogsaa blive tilsvarende lavere. Er det Ullagen værd at søge at indgaa saadanne Forbindelser, der ville lede til evig Ophøjelse og Fremgang?

En vogende uheldig Indflydelse gjør sig gældende i Kirken, som de unge Kvinder i Kirken kunne standse. Mangen en ung Mand er villig til at paatauge sig Ægteskabets Ansvar og Pligter, men han har Fornevnelsen af, at Pigen, han synes om, ikke vil bryde sig om at dele Ansvarret med ham. Den Tanke gjør sig mere og mere gældende, at naar en ung Mand anmoder en ung Kvinde om at blive hans Hustru, da maa han have en god Indtaegt, være i Stand til at bygge et Hus, næbleret det og sørge for alle de Bekvemmeligheder, som hun er vant til i sit Hjem. Denne Følelse er uriktig og ubillig. Bore Fædre og Mødre begyndte Livet sammen. Ægteskabet er en gjensidig Overenskomst for Opnaaelsen af Kjærlighed og Lykke. Det er ubilligt at forlange, at en ung Mand skal kunne begynde Livet, forsynet med alt det, som det har taget Pigens Forældre en Levetid at erhverve. Det er egenkjærligt at forlange et Hjem fægt og færdigt og skyde hele Ansvarret for det over paa den unge Mands Skuldre. Naturligvis er det rigtigt, at

unge Mennesker skulle bruge Visdom. De skulle ikke i blinde løbe ind i et Forhold, som de ikke kunne vedligeholde, men de skulle være villige til og lykkelige over at arbejde sammen, at spare, at planlægge og bygge sammen, at voxe tillsigemed deres Kjærighed og Belstand. Gud har aabenbaret mange Ting, som ere til Menneskenes Velsignelse, men der er maaesse ikke nogen Aabenbaring, der hjælper os til at udvikle vor Uegennyttige, Ædelmodighed, Selvsornægtelse, Medfølelse, Kjærighed og det guddommelige i os — fort sagt udvikler alt det, der er ødelt, skjønt og stort i os — som Aabenbaringen om Ægteskab. Naar det bliver muligt for os at betragte den hellige Ægtestand som en Forbindelse eller en Pagt, der ikke alene gjælder for dette Liv, men ogsaa for det næste, gjennem utallige Evigheder, da vil Ægteskabets Velsignelser, Glæde og Lykke kunne ganges med disse utalte Evigheder.

Vi lære altsaa, at ny Aabenbaring forkynner os, at Ægteskabet er indstiftet af Gud; at det er bestemt for alle Mennesker; at de, som forbyde Mennesker at gifte sig, ikke ere af Gud; at Ægteskabet, indgaaet paa rette Maade, er en evig Pagt; at Mennesket kun kan opnaa den højeste Grad af Herlighed ved at indgaa i den nye og evige Ægteskabs-pagt; at de, som ere indgaaede i denne Pagt og have været trofaste i alle Ting, ville voxe og tiltage i Lykke og Belstand igjennem alle Evigheder.

Bladjen tillader ikke at gaa mere i Enkelheder angaaende dette herlige Emne. En stor Sandhed, nødvendig for Menneskenes Frelse, er blevet gjengivet efter at have været tabt i mange Aarhundreder. Det er igjen den store Profet, Joseph Smith, som har forsøgt Verdens Kundskab om Menneskenes Pligter imod sig selv og imod deres Gud.

Young Womans Journal.

Ligegeyldighed.

„De behøver ikke at overtræde eller begaa Synd for at apostasere. Alt, hvad De behøver at gjøre, er at blive ligegeyldig.“

I et Møde for nogen Tid siden fremkom en Taler med denne Udtalelse, og den gjorde et dybt Indtryk paa Tilhørerne.

Mange Mennesker have den Øpsattelse, at Folk ikke kunne vendes bort fra Sandheden og falde fra, uudtagen de begaa Synd.

I den hellige Skrift læse vi, at Johannes, da han opholdt sig paa Den Batmos, fik Lejlighed til at se mange af de Ting, som skulle komme over Verden, og til at strive mange Ting, som skulle opfyldes i Fremtiden, hvilke findes omtalte i hans Skrivelser til de syv Menigheder i Afien. Nogle af disse Folk havde været retsærdige og levet i Overensstemmelse med de Bud og Befalinger, som vare blevne givne til

dem; men Andre havde været ligegeyldige, og det er dem, vi ønske at dvæle ved.

Nogle af de Troende i Thyatira og Sardes havde synDET; det blev meddelt dem, at hvis de ikke omvendte sig, vilde de blive fastede ud, og der blev givet dem Lejlighed til at omvende sig fra deres Synder og forblive i Menigheden. Efter at deres Synder vare opregnede, sagde Aanden: „Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager Bare paa mine Gjerninger, ham vil jeg give Magt over Hedningerne.“ Der var en Lejlighed for ham, som sejrede over Synden. Læg nu Mærke til de Ord, der blevet strevne til Menigheden i Laodikea: „Og skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette figer han, som er Amen, det troværdige og sanddru Bidne, Guds Skabnings Begyndelse: Jeg kjender dine Gjerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm! Dersor, efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg udsphydig af min Mund.“

De, som havde overtraadt Budene og synDET, fik Lejlighed til at omvende sig, men de, som hverken vare „varme eller kold“, det vil sige ligegeyldige, oversor de Lærdomme, som de havde modtaget, skulde side den mest nedværdigende Straf, som Mennesker kunne blive idømte. Det, som vi væmmes ved, udsphy vi af vor Mund. Det, som vi ikke kunne bruge, faste vi ud til Hundene.

Der er saaledes udvist mere Overbærenhed imod Mænd og Kvinder, som have synDET og derefter omvendt sig, end imod dem, som prøve paa at være Venner baade med Gud og Satan. Vi maa stille os enten paa den ene eller paa den anden Side, hvis vi vente at opnaa Noget fra en af dem.

Gaa ud i Forretningslivet og undersøg Grunden til Menneskers Fallit; og det vil da vise sig, at Aarsagen mange Gange kan søges i Ligegeyldighed øversor de Love og Forhold, som de ere omgivne af.

Ligegeyldighed og Ufølsomhed leder til et Liv i Dovenstab og Forfommelse, og disse to Ting ere de ødelæggende Faktorer i ni Tiendedeles af ruinerede Forretningsmænds Liv.

Menneskene miste Havens Blomster, naar de ikke fjerne det Ukrudt, som voxer op omkring dem og kvæler dem; de tabe deres Magt over Dyret, naar de blive ligegeyldige med Hensyn til dets Behandling og Besværd. Børn gaa tilgrunde i Syndens og Lastens Malstrøm, naar Forældrene ere ligegeyldige angaaende det Selskab, Børnene føge, og de Timer, de tilbringe udenfor Hjemmet. Mænd og Kvinder ødelægge deres eget Rygte, naar de ere ligegeyldige med, hvilken Gang de føge, og hvilke Bøger de læse.

„Ligegeyldighed er Sjælens Rust, der øder sig igennem alle dens bedste Egenskaber og Forsætter.“

»Liahona.«

Dødsfald.

Jens N. Hansen. Ældste Jens N. Hansen er død i sit Hjem og blev begravet den 6. Februar. Br. Hansen blev født i Merløse, Frederiksborg Amt, den 24. Aug. 1832, annammede Evangeliet i 1870 og emigrerede i 1871. I 1890 virkede han 1½ Aar som Missionær i Nordøst Sjællands Gren. Hans sidste Leveaar benyttede han til Tempelarbejde, og han har i Logan Tempel udført Arbejde for 1200 Personer.

— Søster Mathilde Frederikke Petersen afgik ved Døden i København den 17. Marts i en Alder af 34 Aar. Hun blev begravet den 21. Marts paa Bispebjerg Kirkegaard. Søster Petersen kom til København fra Kristiania, hvor hendes Moder, Søster Josephine Jensen, bor, og hvor hun sammen med sin Mand annammede Evangeliet for 6 Aar siden. Hun esterlader sig Mand og 5 små Børn.

Missionærernes Rapport for Marts 1913.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Gjærtter omfattet	Bøger omfattet	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Moder afholdte	Døde	Ødinerede	Born velfigende
James C. Bolander	Aalborg	10	2905	60	1490	224	53	1		1
Peter H. Sørensen	Aarhus	18	7943	65	3229	353	150	21	3	22
Henry A. Bjørkman	København	15	11236	481	4123	298	109	7	2	1
C. M. Nielsen	Kristiania	16	8409	222	2315	399	128	7		3
Hyrum D. Jensen	Bergen	13	6761	216	3218	548	144	3		
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	9	2595	145	2534	289	61	3		

Totalsum for Missionen | 81 | 39849 | 1189 | 16909 | 2111 | 645 | 42 | 5 | 27

Ovenstaaende Rapport for Marts viser, at det største Arbejde gjenemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Københavns Konf. 749, 2. Kristiania Konf. 525.

2. Bøger omfattet.

1. Københavns Konf. 32, 2. Trondhjems Konf. 16.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Trondhjems Konf. 281, 2. Københavns Konf. 275.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Bergens Konf. 42, 2. Trondhjems Konf. 32.

Indhold:

Joseph Smith, den profetiske Lærer	113	Missionærheder	121
Forsaarskonferencen i Aarhus	116	Egtekab	122
Nedaktionelt:		Ligeaighed	126
Kortivil	120	Dødsfald	128
Ny Søndagsstolehaandbog	121	Missionærernes Rapport	128